

*De beide trekpaarden
waren niet opgewassen
tegen zoveel kinderen*

Nationale Dag van het Levend Erfgoed 2012: koud én hartverwarmend

Wilma Taks

De koudste zomerdag in meer dan 25 jaar. En dan nog veel regen ook. Dat bepaalde het scenario van de derde Nationale Dag van het Levend Erfgoed. Gelukkig was het enthousiasme van de vele deelnemers er niet minder hartverwarmend om.

De opzet voor de derde Nationale Dag van het Levend Erfgoed leek nog veelbelovend. Op een datum vooraan in de zomer en een ruime locatie op een stadsboerderij waren goed weer en een ruim publiek bijna gega-

randeerd. Natuurlijk was het terrein in Liempde, waar de twee vorige jaren deze dag was gehouden, ook prima. Maar het weer had die keren eind augustus niet altijd meegezeten. Dus nu moest het

gebeuren op de eerste zondag in juni. Het bleek een verkeerde gok. Ja, ze waren er weer allemaal, van de Groninger meeuw tot het Zeeuwse trekpaard. Aan het enthousiasme van de deelnemers heeft het niet gelegen. Dat was weer hartverwarmend.

Ruim terrein

Het terrein van Presikhaaf in Arnhem bood alle ruimte. Midden in de stad is een boer-

Wilma Taks

Wilma Taks

Theo Janssen

Eigenaren zeldzame landbouwhuisdieren presenteren zich

Trotse eigenaren

De Gelderse dekhengst Vitens (Parcival x Zep) met Corinne Wielhesen komt uit in de Z1-dressuur

derij met verschillende weilanden. De kleine weitjes rondom de gebouwen boden een prima plek voor de gevederde dieren en de konijnen.

In de voorgaande jaren hebben de rasverenigingen aantrekkelijke presentaties opgebouwd. Het was prettig toeven tussen en rond de verschillende stands. De kippenkarrousel stond weer prachtig in het midden van het veld. Maar de dieren straalden niet op deze koude dag.

Er was ook een nieuweling in deze kring. Dat was het Herve hoen, bij ons in Limburg

inheems, maar al geruime tijd niet meer aanwezig. In het aangrenzende Belgisch gebied waren nog wel aan aantal exemplaren. Hiermee zal in Nederland verder worden gefokt onder de merknaam Mergelandhoen. Het is een fors gebouwd en toch sierlijk hoen met een zwart verenkleed. Niet verwonderlijk dat dit ras ook in Nederland meerdere aanhangers zal krijgen.

De overige diersoorten waren tamelijk gespreid over het terrein. Dat was soms even zoeken. Met name de honden stonden haast verscholen achter een bosrand,

apart van de rest. Dat werd overigens goedgemaakt in de demonstratie. Daar gaven ze duidelijk acte de présence, met dressuur en gehoorzaamheidsdemonstraties.

Meer afstand

Bij de vorige edities van de Dag van het Levend Erfgoed was er een open terrein, met overzichtelijk langs de randen de presentaties van de diverse diersoorten. In Arnhem was er meer afstand. Dat kwam mede doordat de percelen waren afge-

De ram van Maarten Appelboom lokte mensen naar het schapenplein

Ruwharige Hollandse herders

Mama, mag ik ook een Eksterkonijn?

Theo Janssen

Theo Janssen

Theo Janssen

scheiden door hekken. Maar dan nog had de indeling aan kwaliteit gewonnen met meer compactheid. De paarden stonden nu wel erg afgescheiden.

Voor de herkauwers moest eerst een wei worden overgestoken. De grotere dieren waren trouwens in mindere mate aanwezig dan vorige jaren.

De Fries-Hollandse en de Lakenvelder hadden ieder één rasvertegenwoordiger. Dan liet de MRIJ zich beter zien. Maar een bijzonder compliment gaat toch wel naar de familie Kuipers met hun Brandroden. De manier waarop zij zich met een mooie rasvertegenwoordiging toonden en de

weersomstandigheden trotseerden, verdient alle lof.

De schapen stonden er een beetje stil bij. Nu ligt dat voor een deel wel in hun aard. Van de meeste rassen waren wel vertegenwoordigers aanwezig.

Van de vertegenwoordigingen mag de schaapskudde Eerde (N.Br.) wel apart vermeld worden. Vorig jaar in Liempde zouden ze bijna een thuiswedstrijd hebben gehad. Nu waren ze verder van huis. En niet alleen de dieren zelf. Er werd ook getoond wat deze Drenten en Schoonebeekers aan producten leveren. Natuurlijk viel er van het vlees te genieten. Maar ook

de wol en de huid worden verwerkt. Dat werd gedemonstreerd door Erica van de Stadt met het vilten van de wol en het perkament maken van de huid. Dat oogt misschien niet spectaculair, maar het is wel uniek

De paarden hadden hun eigen deel van het terrein. Prima verzorgd met informatie over de rassen en een eigen dressuurterrein. Jammer alleen dat dit op de verste wei lag. Hierdoor leek het paardengebeuren wat los te staan van de rest. Daardoor kreeg dit deel minder aandacht dan het verdiende. Want de demonstratie dressuur van Corine Wielhesen met de Gelderse dek-

De vereniging Het Groninger Paard bestaat dit jaar dertig jaar

De jeugd heeft de toekomst bij Brandrood

True type MRIJ-koe

Heerlijke stoofpot van Lakenvelder vlees

hengst Vitens in de centrale ring was bijzonder interessant. In het zadel gaf zij via de microfoon uitleg over de verschillende 'instructies', hoe zij het paard kon laten lopen zoals zij wilde. Bij de trekpaarden-

Lakenveldervlees op het Zeldzaam Lekkere Plein

was het 'vliegend tapijt' weer een groot succes. De twee merries van Ad Lauwen trokken met speels gemak een kleed met daarop een stel kinderen en maakten hun rondjes door de demonstratiering.

Een keur aan etenswaren

Houd de zeldzame rassen in stand, eet ze op. Deze slogan kwam weer voortreffelijk tot uiting in het eetpaviljoen. In een grote tent met vrije inloop van de zijanten werd van alle eetbare diersoorten een presentatie gegeven. Er was een keur aan etenswaren. Van Leidse kaas van Blaarkoppen tot gerookte ham van Kempische heidelammers. Dat was ouderwets genieten in meer dan één opzicht.

Het eetpaviljoen leende zich goed voor een presentatie en die mogelijkheid was door de standhouders prima ingevuld met overzichtelijke en aantrekkelijke presentaties. Er was gelegenheid tot proeven en er waren ook pakketten in de verkoop. Natuurlijk, er is een stuk beleving bij, maar we zijn best geneigd te geloven dat een Chaams hoen anders smaakt dan een Noord-Hollandse blauwe.

Het assortiment aan rassenproducten

breidt zich gestaag uit. Maar er zijn nog veel meer mogelijkheden. Denk eens aan het ras van het jaar. Hebt u wel eens Gouwenaar geproefd? En nu de Toggenburger en de Bonte geit zijn toegetreten tot de SZH-groep kan een beetje propaganda voor hun producten zeker geen kwaad. Dus mogen we volgende keer Toggenburgse geitenkaas of vlees van een jong bokje verwachten?

Ook in de kinderhoek was weer genoeg te beleven. Wie niet zelf wilde schilderen, kon beschilderd worden, als kat of als een ander dier. Er waren gefiguurzaagde koeien, waarop de vlektekening kon worden ingekleurd, witrik of bont. Maar je kon er ook zelf posters maken of pannenkoeken bakken.

Volgend jaar weer

De Nationale Dag van het Levend Erfgoed blijft een unieke gebeurtenis. Waar anders tref je zo'n verscheidenheid en rijkdom van onze nationale rassen aan? We hebben nu een paar keer tegenslag gehad met het weer, maar volgend jaar staan we er opnieuw en we zijn er weer allemaal bij. ●